

Richard Sklář

KRÁTKÝ PROCES

Z každé skříně může vylézt kostlivec.
I z té vaší...

Richard Sklář

KRÁTKÝ

PROCES

**Z každé skříně
může vylézt kostlivec.
I z té vaší...**

Motto:

*„Demokracie je, když mají dva vlci a jedna ovce
demokraticky hlasovat, co bude k večeři.
Svoboda je, když se dobře ozbrojená ovce
odmítne demokratického hlasování účastnit.“*

INTRO

Zase mi za zadkem hoří koudel. Dnešek je pondělí, první srpnový den, nejen díky šílenému vedru postavený na hlavu. Víkend jsem strávila v autě, takže jako by ani nebyl. Hlava mi třeští nedostatkem spánku. Celé tělo vydává signály blížícího se resetu, který zatím úspěšně oddaluji kávou, manukovým medem a zmrzlinou. Všechny dnešní termíny, dlouho dopředu nasmlouvané, jako by se zbláznily a spikly se proti mně. Od rána nabírám zpoždění, které doslova bytostně nesnáším. Navzdory veškerému mému úsilí se časový hendikep každou minutou zvětšuje rychlostí růstu státního dluhu. A do toho ten pohřeb, který všechno ještě více komplikuje...

Ale hezky popořadě. Jmenuji se Bo, věkem jsem už téměř seniorka – ještě stále mi nebylo šedesát – a bydlím v Ostravě. V centru Ostravy, abych byla přesná. My z centra jsme na svůj mikrosvět náležitě hrdí, ačkoli jinak pobýváme pod stejnou prachovou peřinou jako ti na periferiích. S partákem Řídou, stopadesátikilovým hromotlukem stejně starým jako já, jsme během dvaceti minulých let vybudovali uznávanou realitní kancelář Flat & House, ale naše minulost důstojníků vojska ministerstva vnitra nás v nepravidelných intervalech stejně dohání. Smířili jsme se s tím, že se od téhle noční můry nelze jen tak odstříhnout. Kromě pohlcující práce mám ještě třicetiletou dceru Anetu a dvě vnoučata. Patrikovi je šest a po prázdninách půjde do první třídy. Dorotka bude mít za pár dní tři čtvrtě roku. Bydlím v krásném loftovém bytě na Poštovní ulici společně se svou nejlepší kamarádkou Honzikiem a jeho čtyřletou fenkou šeltie Tequilou. Tequila, mám ten pocit, oplývá mnohdy větší moudrostí než já sama.

Pitomý pohřeb v mramorové obřadní síni na Slezské se protáhl, a díky němu nestihnu dorazit včas na domluvenou obchodní schůzku v Karviné. Už tak nesnáším pohřby, a ty dlouhé zvlášť. Je tam pokaždé plno umělého patosu a prvoplánového smutku, až se někdy divím, že to ten mrtvý v rakvi snese. Konkrétně dnes bych se ani nedivila, kdyby se víko rakve nadzvedlo, nebožtík se nakvašeně posadil, vynadal řečníkovi a zase za sebou hezky zavřel. Na rakovinu kostí zemřel poručík ostravské kriminálky Eda Sittek, Řídův nový kamarád a moje neviditelná ochranná ruka. Bez něj a jeho selského rozumu by nás už možná justiční mašinérie semlela k nepoznání. Na jeho místo čerstvě nastoupil kostnatý poručík René Krabica, na první pohled divný eurojalový patron, narychlo sem přeložený z Bruntálu. Říkám si, jestli se na něho máme těšit a co

o něm vypovídá první dojem. Řídká ofinka učesaná na pěšinku uprostřed a vzadu delší pačes přes límec. Zatím mu nic nešediví, což je známka, že se v Ostravě teprve rozkoukává. Brýle s kostěnými obroučkami, které byly v módě někdy koncem šedesátých let. Nažloutlá pokožka a divně velké nozdry v rovném a mírně větším nose. Špičatá brada, uprostřed s výrazným předělem, skoro žádné náznaky vousů. Krabica rozhodně není prvoplánový krasavec, ale možná má bystrý mozek, což pro kriminalistu musí být stěžejní pracovní nástroj. Horší by bylo, kdyby přemýšlel stejně mdle, jako vypadá, ale to se možná brzy dozvím. Vidím ho, jak klade k rakvi kytku ze šesti červených gerber a prkenně kondoluje uplakané Edově vdově. Jistě je to něco věčného, naučeného a bez špetky emocií, to se pozná. Pak s nečitelným obličejem odchází.

Také my dva s Řídou se na místě zbytečně nezdržujeme, je tady na náš vkus přece jen dost rentgenových pohledů. Cestou z obřadu, kdy na nás po prvním kroku vybaflo sálající venkovní horko jako z blízké pece krematoria, zahazuje Říďa do kontejneru zmuchlaný hedvábný papír ze smutečního pugétu a pod fusem víceméně pro sebe utrousí:

„Je to definitivně v prdeli, Babino. Už se začíná kácet i v našem lese.“

Oslovení „Babino“ mu jako jedinému toleruji, nikdo jiný z firmy nebo okolí by si tohle nedovolil. Říďa, jak není zvyklý ptát se mě na názor, snad ani nevnímá, když ho s jeho fatalistickým kácením v našem lese polohlasem posílám přesně do té prdele, jakou zmínil prve. Kromě toho po očku pozoruji, jak ho to celé sebralo. Možná si ani dodnes nebyl schopen připustit, že v našem lese se začalo kácet už dávno. Jen byl předtím mladší a pln přesvědčení, že jeho se to přece netýká a nikdy týkat nebude. Dnešní rozlučka ale měla jiné grády. Všichni ti lidé kolem, sál nacpaný k prasknutí, tragický proslov, důkladně nasáklý patosem. Rodina, kolegové, známí a možná i nějaký bývalí dopadení a dnešní napravení. Kytky, jeden z věnců dokonce od policejního prezidenta a jeden olezlý plyšák. Věkovitý zajíc bez ucha. Samotnou by mě zajímalo, kdo tam toho umělého hlodavce položil. A všemu samozřejmě dominuje nepřehlédnutelný Igor jako memento mori. Náš kamarád, soudní lékař, se kterým i zesnulý Eda mnohokrát spolupracoval. Igor je Řídovi rovnocenný soupeř co do hřmotnosti, ale jinak má vybrané chování gentlemana, nikdy nedává najevo své nesmírné znalosti a je radost s ním chvíli pobýt. Samozřejmě mimo pracovní povinnosti. Igor rozvážně kráčí ven z obřadní síně těsně za Řídou. Odpolední slunce za ním vrhá ostrý stín věčnosti, které se nedá uprchnout a ani ji žádnou světskou silou uplatit. Podle výrazu tváře si Říďa uvědomil zase o něco silněji vlastní smrtelnost a křehký mantinel mezi bytím a nebytím. Je to rok a čtvrt, co ho postihl rozsáhlý srdeční infarkt,

díky němuž má nyní trojnásobný bypass a poslušně chodí na pravidelné kontroly. Jinak je to ale pořád samorost, jak se sluší a patří na bývalého plukovníka ministerstva vnitra. Nebere si servítky nikdy a před nikým, a jestli se na něčí slovo můžu někdy spolehnout, tak je to on.

„Neboj, kamaráde,“ klade Igor Říďovi přátelsky na rameno svou velkou dlaň, „když budeš mít jen trochu štěstí, čeká tě jen obyčejná zdravotní pitva. A možná ani to ne. Nejsou na to prachy!“

„Já vím, všude se teď šetří,“ zavrčí na Igora přes rameno Říďa, „ale díky za uklidnění!“ Za okamžik mu napjaté rysy v obličejí přece jen trochu změkknou a s kamennou tváří nadhodí: „Kdybych měl ležet na stole u tebe, tak to už bych asi fakt nerozchodil.“ Paradoxně tímto drsným humorem, který nám pomáhá přežívat, je celková tíživá atmosféra dnešního dne trochu nadlehčena.

Igor nic nenamítá a v rámci piety bez dalších slov společně s námi sestupuje po dlouhém žulovém schodišti směrem ke hřbitovní bráně. Jakmile jsme venku, loučí se pevným podáním ruky a rychle odchází. Sotva jsme sami, začíná očekávaný frontální útok:

„Co, Babino,“ vezme mě Říďa majetnicky kolem ramen, „nezajdeme na kafe? Jsem jedno velké ucho!“ Tím myslí, že mu musím povyprávět, co bylo v uplynulých čtrnácti dnech v terénu, když on už na ty časy může díky svému prožranému zdraví jen vzpomínat. A taky možná tak trochu bojuje o mou přízeň.

„Zítřa,“ odbudu ho. „Skočíme si na snídani, dneska už mám až do večera program.“ Soucitně ho pohladím po tváři, protože výš bez výskoku nedosáhnu, otáčím se a bez dalšího vysvětlování po vzoru Igora také co nejrychleji odcházím. Konečně tak můžu pohřební myšlenky šmahem zahnat a soustředit se na práci. Mám neodkladnou a dlouho dopředu naplánovanou schůzku s jedním velice zámožným klientem a Říďa to moc dobře ví, proto nijak neprotestuje. Jakmile ale bude po schůzce, čeká mě něco, na co se celou dobu nesmírně těším a na co Říďa – doufám – žárlí. Vlastně se celá třesu nedočkavostí. Večerní rande. Ano. Je to tak. Babina má rande. Na to se třesu pohříchu víc než na Anetu s dětmi, budiž mi to později v nebi nebo v pekle odpuštěno.

Ve věku, kdy mnohé ženské už mají vymalováno, jsem se já na stará kolena zbláznila nejen do kapely Jinjer, která mi v autě hrála celou cestu až domů, ale ještě předtím hlavně do svého lékaře. Ženského lékaře. Jmenuje se Vendelín Ignác Papřok a za všechny ty roky mě má určitě prokouknutou dokonale. První písmena jeho jména dávají kouzelné slovíčko VIP a já mu teď v duchu říkám „můj víajpíček“. Všechno začalo tak, že když jsem byla v dubnu na poslední kontrole, pozval mě během rutinního

vyšetření na kafe. Abych měla jasno, zeptala jsem se ho, ke které z nás tahle otázka směřovala. Okamžitě mu začaly žhnout uši a mi bylo jasné, že jsem trefila do černého. Po vyšetření se ještě pořád červenal, koukal do země a vylezlo z něj, že mě chtěl oslovit už dávno, ale nikdy se neodvážil. Prý ještě nikdy nic neměl s klientkou. Taky překotně vyklopil, že kdyby to byl neudělal, do smrti by si vyčítal svou ostýchavost. Byl na něj kouzelný pohled, jak sledoval dveře, jestli nevejde sestřička, a chytal každou vteřinu. Ráda jsem mu to všechno uvěřila. Postaršímu ovdovělému chlapíkovi s veselými očima a menším bříškem, interesantně prošedivělému, v proužkované košili a s karmínovým motýlkem se žlutými smajlíky jednoduše uvěříte všechno. Líbí se mi na něm, že o něm nekolují žádné drby, má krásné ruce s čistými nehty, je galantní, hovoří vybraným slovníkem a přitom z něho sálá chlap. Navíc umí vyprávět. Nikoli ukecávat, ale poutavě vyprávět. Co viděl, zažil, kde všude byl a s kým se potkal, co četl a co ho v poslední době zaujalo, a to všechno se vzácnou neokázalou vznešeností. Na tohle mě během své vysněné kávy dostal. A také na to, že během našeho prvního skutečného rande u něj doma mi arnikovou mastí masíroval unavené nohy a výš než na lýtka se neodvážil. Tohle na něm bylo kouzelné a neodolatelné. Prostě jsem si ve svém pozehnaném věku najednou uvědomila, že jsem naprosto bláznivě zamilovaná. Nával tohoto citu mě samotnou překvapil, ale rozhodla jsem se dát tomu volný průběh. Takhle nějak bych to lakonicky shrnula. Chodím se ke svému VIP po večerech uklidnit a jeho společnost mi opravdu dělá dobře. Nevypadá sice jako mnou už věky platonicky milovaný a nedosažitelný hollywoodský herec Bobby De Niro, ale je nádherně skutečný a charakterově košatý. S ním můžu chvíli vypnout a zklidnit se. Protože můj život v posledních letech, to je opravdu jízda. Čím jsem starší, tím víc nabývá na obrátkách. Práce, do toho teď Aneta s dětmi, občas nákupní výlet do Vídně. A také pár mrtvol, které se mi nějakým zvláštním magnetismem připlety do cesty. O tom před ním samozřejmě zatím mlčím, stejně tak i o své dávné minulosti na vnitra, super zraku, umění boje zblízka a nebyvalé dovednosti s odstřelovačskou puškou Falcon.

Je jasné, že se nemůžu dočkat odpoledne a hlavně večera. Už aby to bylo. Neviděli jsme se téměř tři týdny. Na mladou lásku je taková odluka víc než hodně. Ale nebylo zbytí, protože mě neoficiální pracovní povinnosti odvály pořádný kus východním směrem. Tetelím se zvědavostí, co řekne na to, že jsem si v návalu přemíry hygieny po návratu hned v Kyjevě, v jednom předraženém salónu, nechala ostříhat hlavu dohola. Vlastně jsem aktuálně dohola úplně celá, akorát ta hlava je patrná na první pohled. Ovšem takový Říďa, tonoucí v obavách, aby nebyl další na

řadě u paní s kosou, ani nezaregistroval, že na pohřbu Edy Sittka jsem měla na hlavě naraženou paruku.

„Tuš co, ty pitko z ryby!“ zahalekal z posledních sil roztřesený starý muž s břitvou v ruce na stejně věkovitou postavu, která se náhle objevila ve dveřích. „Fčil je řada na tobě?“ Svérázné oslovení mu bylo blahosklonně tolerováno, protože nebylo myšleno osobně, spíš jen jako projev důvěrného přátelství.

„Netuším, jestli se jdu oholit, nebo na popravu,“ lakonicky odvětil nově příchozí, přišoural se k židli a ztěžka na ni usedl.

„Dneska žádných odřezku nebude. Slibuju na holy pupek!“ zakontroval ten s břitvou. „Mam nove cajcky,“ sundal si letité želvovinové obroučky s novými skly a krátkozrakým pohledem se na ně pyšně podíval. Poté si je znovu obřadně nasadil a zaostřil na příchozího. Zlomek sekundy si dovolil žasnout. Tohle jejich dávné přátelství trvalo prakticky celý život. Oba pánové spolu jako kluci vyrůstali, chodili do měšťanky, seděli spolu dokonce v jedné lavici. Teď jim bylo přes osmdesát, ale stále ještě se byli schopni vnímat jako malí kluci. Vlastně to byl takový malý zázrak, že se po letech opět setkali tady, v „Domově klidného stáří“.

Holič zručně přehodil sedícímu přes hrudník obyčejný kus bílé látky a začal mu mydlit bradu věkovitou štětkou, kterou předtím pořádně vymáchal v bakelitové krabičce s laciným krémem Barbus:

„Rano se mi podařilo rozbit špigl. To nima dobre znameni,“ povzdechl si ke svému zákazníkovi, mydle energicky šedý drátovitý porost. „Eště sem se u teho uřnul a furt ti to teče, tuš je to normalni?“ položil si řečnic-kou otázku a ukázal na drobnou ranku na bříšku levého palce. O zástěru si otřel kapku čerstvé krve a pustil ranní nehodu z hlavy.

Když mělo dojít na první sejmutí vrstvy krému společně s vousy čerstvě obtaženou břitvou, podíval se holič na své třesoucí se ruce. Následně zadrmlol rychle po sobě kouzelnou formuli „kurvapičacyp, kurvapičacyp“, třas se zázračně uklidnil a dílo mohlo začít.

Právě holený sedící, jménem Tadeáš Kasza, byl znám svou odměřenou mluvou a schopností sarkastického odpálení protivníka. K holiči byl ale velmi shovívavý, snad proto, že se znali už tak dlouho. Své samozřejmě sehrávala i dokonale ostrá břitva, jezdicí mu ostřím po pokožce tváře.

Dobrovolný holič, Jan Přeskočil, bývalý horník, který před čtyřiceti lety přežil zával na dole Žofie v Orlové, si během bravurní práce s nástrojem obvykle rád povídal. Byť jen sám se sebou. Dnes, kvůli rozbitému

zrcadlu a s tím pověrou spojenému špatnému znamení, mu do řeči nebylo. Jeho klient, právě tenhle Kasza, v civilu kdysi poštovní doručovatel, byl za mlčení rád. Chtěl mít jako vždy při holení klid, nicméně respektoval speciální zaříkávací formuli holičovu. Věděl, stejně jako ostatní, že „Hanys“, jak všichni Přeskočilovi říkali, si tímhle dodnes kompenzuje prožité tři dny hrůzy šest set metrů pod zemí, v závalu.

Kasza seděl na křesle jako vybledlá pravoslavná ikona. Toporně a dřevěně. Oči měl zavřené s uvědoměním svých letokruhů v příčném řezu a vnímal jen škrábání břitvy po povolené a vrásčité pokožce. Povislou kůži mu Hanys volnou rukou zručně napínal a holení rychle pokračovalo. Jediných pár kapek krve se uvolnilo z nezasychající ranky na Hanysově palci. Kaszu Hanysovy dotyky na tváři uklidňovaly. Vnímal to podvědomě jako sociální kontakt a známku toho, že ještě žije. Další důkazy o svém životě nechal mluvit samy za sebe. Svě oblečení. Dnes si vybral béžové polotriko s vyšitým krokodýlem a příkladně vyžehlené šedé tesilové kalhoty bez jediné poskvrnky. Na zevnějšku si dával záležet. Říkal si, že dokud se ještě dokáže postarat o svůj zevnějšek, zubatá s kosou na něj nemůže. Ta si přednostně přichází pro ty, co už rezignovali. Na tom položil základ celé své pozdní filozofie. Celý život byl zvyklý pracovat, a hezky svižně. Poštu roznášel přes padesát let, zastavilo ho až několikeré přepadení v temných uličkách v okolí karvinské „Osmistovky“. Tehdy si řekl, že je čas odejít z první linie a užívat zasloužené penze. Byl už léta sám, děti vyletěly z domu a hleděly si svého. Starší dcera měla zavedenou advokátní kancelář v Havířově a mladší se provdala až kamsi na Nový Zéland. Manželku mu před osmnácti lety srazilo auto na přechodu.

„Hanys“, amatérský holič samouk, měl jednoho syna, který po vysoké škole nastoupil na důl Lazy a časem se vypracoval až na pozici „závodního“. V hornické hierarchii byl závodní vždy respektovanou osobou, to Hanys moc dobře věděl. Však byl také na svého syna náležitě pyšný a každému byl o něm schopen na počkání vyprávět hodiny a hodiny. Zejména tedy těm, kteří trpěli vadou sluchu.

Oba staříci byli tady, ve svém definitivním domově na okraji Karviné, spokojeni. Aniž si to pořádně uvědomovali, zůstali už jedinými žijícími pamětníky slavnostního otevření tohoto privátního a drahého útočiště pro seniory. Jediného svého druhu v regionu. Bývalý chátrající barokní zámeček na hranicích Nového Města a Petrovic byl po letech dohadů vyňat z památkové péče, opraven a upraven na moderní domov s pečovatelskou službou. To bylo před devíti lety. Po celou tu dobu se platící osazenstvo přirozenou cestou odebíralo do věčných lovišť, ale uvolněná místa byla doplňována takřka okamžitě a pořadník měl téměř tolik

zájemců jako číslo π počet desetinných míst. Dnes z těch původních už zbývali jen dva – Hanys a Kasza.

Padesát lidí. Taková byla maximální kapacita celého zařízení, důstojně nazvaného „Domov klidného stáří“. Z těch padesáti privilegovaných bylo celých dvaadvaceticet žen a jen osm mužů. Tedy sedm plus jeden, který se stranil všeho a všech. V téhle době to nevypadalo, že by se mohl poměr sil mezi muži a ženami nějak měnit, ale stávalo se, že někdo zkrátka zemřel jen tak, bez varování. Během oběda, na záchodě nebo na lavičce v zahradě. Kasza pamatoval, že v době jejich největší slávy, někdy před třemi lety, tady žilo celých čtrnáct mužských. Víc jich nikdy nebylo. Dnes z nich zůstalo jen „sedm rozviklaných plus jeden“, jak si po roce sami začali říkat. A měli se vskutku královsky. Skutečná privilegovaná vrstva. Mezi početní převahou žen byli stejně vzácní jako podpultové značkové zboží za normalizace. Osamělí důchodci ve městě by jim mohli jen závidět.

Privilegovaní. To je to správné slovo pro každého z obyvatel. Padesátka víceméně čiperných důchodců, kterým jejich děti byly ochotny a schopny složit měsíčně přes pětadvacet tisíc korun za pobyt, stravu, služby a nepřetržitou lékařskou péči. Žili tady víceméně dobrovolně odříznutí od světského dění. I když, tak zcela odříznutí nebyli. Kdo jen trochu chtěl, mohl se podle libosti hroužít do stohu literatury v domovní knihovně, dívat se na televizi, užívat si dopolední i odpolední aktivizační programy včetně canisterapie a také mít k dispozici zázrak jménem wi-fi.

Na parkovišti pod krematoriem rychle zapomínám na Řídu a jeho rozjímání nad životem a smrtí. Rozmazávat nevyhnutelné, filozoficky polemizovat a nimrat se v nicotě mě nebaví. Upínám své myšlenky k večeru a startuji svůj vyblitě bílý otrískaný Ford Mondeo první generace. Na první pohled vypadá, že drží pohromadě silou vůle, ale zdání klame. Zázrak moderní techniky je mistrně zakamuflován pod kapotou. Mám tam teď zbrusu nový upravený šestiválec z Mustangu, keramické brzdy, sportovní tlumiče a další vychytávky. To je ta pravá Amerika. Zevnějškem nebudím zbytečnou pozornost, což není nikdy na škodu z jednoho prostého důvodu. Krásná věc, zejména v našich končinách, může velice lehce vyvolat ošklivou závist. Proto mám auto na první pohled hnusné. Ale jsem ukrytá v davu, nenápadná. Tak je mi ostatně nejlépe.

Motor šlape jako hodinky, ačkoli má za sebou dlouhou cestu do Kyjeva a nazpět. Rozhodně jsem ho nešetřila a koníci pod kapotou byli většinu

času rozdráždění nad zákonný limit. Samozřejmě vše pod dohledem výkonného antiradaru. Budiž mi to v konečném zúčtování odpuštěno.

Počítám, že tohle byla jedna z mých posledních cest tohoto typu. Za neoficiální zakázkou, placenou z ruky, bez dohledu jakýchkoli úřadů. Skutečnost se má tak, že v určitých kruzích ještě pořád figuruji jako elitní ostřelovač, vlčice samotářka, jediná a poslední svého druhu. Jsem občas najímána na delikátní likvidace hodně nebezpečných individuí, a zatím mi to vychází. Měsíce příprav, pak výjezd, jedna perfektní rána a hajdy domů. Samozřejmě s hezkým balíkem eur pod předním sedadlem. Zakázky s přibývajícím věkem ubývají, jenže tohle bylo něco jiného. Neodolatelného. Cíl byl operativní náčelník ISIL v Evropě. Člověk se jménem, které se neustále mění, který nenápadně šibuje a financuje celou tu prosakující bandu militantních islamistů. Toho bylo třeba podrobit finální dezintegraci. Než by se z oficiálních míst dostalo speciální jednotce v rámci NATO požehnání, dávno už by se stihl zakuklit někam jinam. Se mnou mají všichni dobromyslní evropští tatíci čisté ruce a ještě čistší svědomí. S tímhle nemám problém a oni evidentně také ne.

Tři dny jsem se svým Falconem v dokonalé kamufláži ležela napůl zabořená v bažině kdesi na východě Ukrajiny, žvýkala jednu amfetaminovou žvýkačku za druhou a čekala na svůj neopakovatelný okamžik. Cíl ve vzdálenosti 1 358 metrů se objevil na pár vteřin. Podle aktuální fotografie to byl on, jdoucí se za kuropení před ranní modlitbou protáhnout. Když armádní projektil o velikosti centrefixu opustil hlaveň, šestnáct tisíc joulů uvolněné energie mnou pořádně smýklo dozadu. Za okamžik se hrudník cíle neslyšně rozprskl v poslední nedobrovolné události jeho divoké kariéry. Spolu s tím se také určitě zabouchly dveře k věčné slávě a nekončícímu zástupu panen, když byl odejit rukou ženy. Ale neměla jsem čas nad tím nijak přemýšlet. Pro mě bylo po všem. Teď jsem se musela rychle sebrat a bez ohledu na vlastní ztuhlé tělo co nejrychleji zmizet. Odkrvenému svalstvu trvalo nějakou chvíli, než se probudilo. Čekal mě osmnáct kilometrů dlouhý ostrý poklus k nachystanému autu a rychlý odjezd. S veškerou výbavou to bylo tak na hraně, doběhla jsem z posledních sil, ale návrat domů se už nijak nekomplikoval, ačkoli si dokážu představit tu horečnou činnost všech fanatiků s utěrkou na hlavě, valících se za mnou. V Kyjevě jsem si dopřála tří denní relax ve Zlatých lázních a pak už bylo jen moje mondeo, v něm pod předním sedadlem ukrytá domluvená odměna a dlouhá cesta domů.

Během odpočinku, masáží, jídla a spánku jsem se snažila na týden v terénu a tři dny v bahně zapomenout a nabrat nové síly. Člověk je po akci dehydrován, naládován chemií, až mu teče z uší, aby neusnul, a hlavně

živočišným uhlím, aby střeva zadržela obsah, když se nemůže pohnout. Stejně je jak prase, když ve vlastních sračkách utíká nazpět. Ale vydržela jsem, jako vždy. Navíc je o jednoho hajzla na světě méně, což také není k zahazení. Po třech dnech pak v rádiu hlásili, že můj cíl zemřel po náletu amerického dronu. Velice dobrá zástěrka s těmi Amíky a zametení stop, to musím uznat.

Do přemítání o způsobu svého stínového života, kterého se s postupujícím věkem zbavuji stále obtížněji, náhle slyším zvuk telefonu. Přichází jako na zavolání, díky němu se mi v hlavě milosrdně rozplyne obraz čerstvě usmrčeného člověka. Podle jména na displeji je to onen klient, který mě od června nahání kvůli lukrativní nemovitosti. Právě s ním mám mít schůzku a jsem zvědavá, co se děje. Nasazuji profesionálně vyrovnaný tón hlasu, zavrkvám a dozvídám se, že dnešek se z jeho vážných důvodů musí přeložit na jiný termín. Mám co dělat, abych se ovládla. Lepší zprávu mi nemohl sdělit. Domlouváme zítřek ráno, snídani s Řídou budu muset posunout. Jakmile je hovor ukončen, můžu si dovolit spustit dlouho potlačovanou směsici heterogenních, nesynchronizovaných zvuků a pohybů s neočekávanými emocionálními výbuchy. Zastavuji u krajnice a chvíli jen tak hýkám radostí. Pak do přehrávače nasazuji uřvané cedéčko s Doro Pesch a rozhoduji se, že na firmu dnes už nejdu. Však se uvidíme zítra. Veškerá únava je rázem ta tam. Okamžitě volám domů Patrikovi, jestli se nechce jít osvěžit někam na bazén. Trochu tím odlehčím Anetě, která se od malé Dorotky stále nemůže hnout. Doma jsem totiž taky nebyla, jen jsem po cestě telefonicky mluvila s Anetou a vím, že všechno je v pořádku. To znamená, že Patrik chodí s Honzikiem venčit Tequilu, několikrát byl se svým korejským kamarádem Sukem a jeho rodiči na minigolfu v Klimkovicích a Dorotka se má k světu. Jak tak zjišťuji, život si běží dál nezávisle na mé existenci. Docela kruté poznání.

„Ahoj Bo,“ slyším v telefonu vysoký a nadšený Patrikův hlas, který mi přeruší tok myšlenek směřujících do pochmurna. Je tak věčný, až mě zamrazí. Jako bychom se naposledy viděli před chvílí a ne před čtrnácti dny. „Víš, jaký je rozdíl mezi přehršlí a třemi prdelemi?“ vypálí na mě bez přípravy, až zapomínám na koupání v průzračné vodě.

„Poslouchám,“ vyzvu ho, aby mi objasnil přesnou definici těch kvant. Docela by mě zajímalo, jak k podobné otázce dospěl.

„No, já to právě nevím a mamka taky ne,“ slyším ten dětsky bezelstný tón. Docela si dokážu představit, jak Anetu zahrnuje otázkami podobného ražení. Vidím ji, jak si vzdychá, že tady jsou zase „tři prdele“ dotazů. A jeden pitomější než druhý. Jenže od toho přece existují babičky, které si v podobných záležitostech naopak libují. Viz já, kdysi špatná matka,

dnes vzorná babička. Lovím v paměti, co mi o přehršli vyprávěla moje nejmilejší teta v děcáku: „Spoj dlaně, udělej z nich miskou, a co se tam vejde, je přehršel.“ Tak nějak to bylo. Selský rozum bleskově napovídá, že tři prdele, respektive jejich obsah, jak soudím podle sebe, zákonitě musí být mnohem větší množství než přehršel.

„Hele, ty rozumbrado, za chvíli budu doma, vezmi si plavky, půjdeme se čvachtnout. Pak ti všechno vysvětlím...“

„... a předvedeš?“ skočí mi do řeči a bez dalšího okamžitě zavěsí. Podobným způsobem se mnou jedná Říďa a tohle šestileté děcko má asi velice dobře vyvinutý pozorovací talent. Však počkej!

Za deset minut už vstupuji do svého bytu v centru Ostravy na Poštovní ulici, který jsme si ze dvou bytů nad sebou s Honzikem předělali na společný mezonet. Honzik s Tequilou obývá spodní patro a já jsem nahoře. Jak je ostatně mým dobrým zvykem. Už přes rok tady se mnou bydlí Aneta s Patrikem a nově s Dorotkou. Máme plný dům, je veselo, někdy až moc. S vidinou slavného návratu matky pluku otevírám dveře našeho pavlačového bytu.

„No mami!“ spráskne ruce Aneta, protože si okamžitě všimne mé paruky. „Ty jsi nemocná?“ napadá ji hned ten nejhorší scénář, do kterého absolutně nepočítá kreativitu pozdějšího věku a oproštění se od zavedených konvencí. Navíc vůbec nebere v úvahu můj úplně nový kalhotový kostým, který jsem si po cestě někde u Žiliny musela (!), zakoupit na pohřeb. Padne mi jako ulitý, a to nemluví o botách a kabelce, bez kterých by to nebylo ono.

„Představovala jsem si vřelejší přivítání,“ sundávám si konečně náhražku z pravých ukrajinských vlasů a ujede mi lehká ironie, kterou mívám v zásobě obvykle někde hluboko, jako těžší kalibr. Ale obejmeme se, ledy se lámou a už je tady i malý Patrik v plavkách.

„Fůůůůůj, Bo, co to nemáš na hlavě?“ potlapkává mě po holém temeni. Mohla bych mu říct, že když mě kadeřnice na Ukrajině stříhala, byly z toho tři prdele přehršlí vlasů. Jenže jsem ráda, že na svůj všetečný dotaz zapomněl, jak se zdá. Navíc když už to za dalších pár vteřin vypadá, že si na lebkatou babičku docela rychle zvykne. Ruka mu po hladké kůži hezky klouže, jak mě hladí. Pak se obrátí na Anetu: „Mami, já chci mít taky lesklou hlavu, jako má Bo!“

„Ale kuš!“ odpálkuju ho a raději mu nasadím paruku. Má ji samozřejmě velkou a připomíná v ní neandertálské dítě. Však také kolem nás okamžitě poskakuje jako pračlověk a vydává u toho taky takové nearticulované skřeky. Zdola přibíhá zvědavá Tequila, protože bez ní se žádná sranda prostě neobejde. Nejprve na mě zavrčí, jako na cizího člověka, ale

pak už chápe. Jsem to já, jen bez vlasů. Samou radostí mi zaboří čumák do klína, aby se ujistila, že se nemýlí. Pak ji Patrik bere za přední tlapy a společně tancují po kuchyni jako smyslů zbavení.

„Tak to mi tady celou dobu chybělo,“ povzdechne si průsvitná Aneta a jde se raději podívat na Dorotku.

„Bo,“ tahá mě spiklenecky za rukáv Patrik a tlumí hlasový projev, „Dorotka má úplně stejnou hlavu jako ty, ale mamce to neříkej, jo?“

„Mamka už to právě asi poznala,“ odpovídám si víceméně pro sebe a jsem ráda, že nesrovnává moje a Dorotčiny zuby. Ale to stejně asi časem přijde. Raději si jdu do skříně pro plavky a těším se, až večer překvapím svého VIP. Najednou mám v žilách tolik energie, že bych ji mohla dodávat do veřejné sítě.

„Doprdele, to je hic!“ ulevil si muž středního věku se zálesáckým kloboukem na hlavě. Pokrývka hlavy jako vystřižená z filmu o Krokodýlu Dundee byla momentálně jeho jediným kusem oděvu. Takto vymóděn stál na terase své nápadně honosné vily v Petřvaldě u Karviné, v kopci, s hezkým výhledem do okolí. Jeho pomenší postava, krátké končetiny a mohutné břicho mu dodávaly vzhled diluviálně chlupatého basketbalového míče. Kudrnatý porost na zádech a hrudi plynule přecházel do stejně hustých vlasů a vousů na hlavě. Malá, zvědavá očka barvy kmínu se mu ztrácela vedle dominantního mrožího kníru. Kachličky na terase byly pro jeho bosé nohy s povolenou klenbou snad až příliš rozpálené neúprosným sluncem. Proto moc neatálel, odložil klobouk a s hlasitým šplouchnutím se překlopil do průzračné vody svého bazénu. Byl tady teď sám a před možnými zvědavými pohledy sousedů ho kryla živá hradba hustě vysázených tují podél plotu.

Po chvíli se vynořil, zmáčkl tlačítko na ovládacím panelu a kdesi v útrokách vodního hospodářství se rozběhlo výkonné čerpadlo. Vzápětí do mužova těla narazila silná vlna protiproudu. Natočil se k ní zády a chvíli si s rozkoší nechal masírovat ztuhlé partie kolem beder a mezi lopatkami. Pak asi deset minut usilovně plaval. S porostem pod nosem opravdu připomínal funícího mrože kdesi v příboji Beringova moře.

Plavání mu dělalo dobře. Po víkendové péči o své dvě nemanželské děti ve věku šest a osm let byl unaven a potřeboval si trochu orazit. Na kondici se neohlížel, jen měl potřebu se nějak vybit. Takových desetiminutovek denně zvládl třeba pět. Hlavní důvod byl, že mu ve vodě pokaždé úžasně vyhládklo. A o to šlo především. Získat chuť k jídlu, neboť

z mnohachodového menu měl v současnosti lepší pocit, než když v mládí dokázal získat holku, a později když vydělal první milion, o první miliardě nemluvě. Na tu byl obzvláště pyšný a nebylo dne, aby si nevzpomněl na staré dobré časy, ze kterých i dnes ještě pořád velice krásně žil. Žen i peněz se za všechny ty roky nabažil, ale jídlo mu nezevšednělo nikdy. Měl období, kdy si nechával jen pro sebe vozit mandle z Kalifornie a divoké lososy z Aljašky. Pak ujížděl na suši a zaplatil si na půl roku služby prvotřídního kuchaře z Japonska. Díky němu si zamiloval rozporcovanou rybu, které ještě na talíři tlouklo srdce. Teď zrovna prožíval takzvané křepelčí období. Denně měl na stole téměř sto křepelčích vajíček v nejrůznější úpravě. Ráno si jimi ochutil topinky s tatarákem, k svačině je měl míchaná na másle a teď čekal na pozdní oběd. Byl zvědav, co mu kuchařka nachystá. Měl mladou, šikovnou a nezkaženou. Vybral si ji na jaře přímo v učilišti pro veřejné stravování v Šilheřovicích. Její měsíční plat byl vyšší, než brali učitelé odborného výcviku za rok. Ovšem musela být za všech okolností k dispozici. I když se v noci vzbudil hladý nebo se mu neočekávaně dostavila erekce. Musela umět ukojit obojí, naštěstí to druhé nebylo příliš často. Děvče ale i tak vypadalo, že si to všechno dokonale užívá. Také ho doprovázela na jeho zahraničních cestách. Během dvou měsíců z ní byla dospělá žena. Všechno jim klapalo k oboustranné spokojenosti navzdory tomu, že ani jeden z nich neměl mobilní telefon a ve vile nebylo žádné připojení k internetu. Muž tvrdil, že je tak šťastnější, a jí nezbylo než souhlasit.

Jmenovala se Mirka. Obyčejně hezká holka z Hlučína, která si svou výplatu chtěla zasloužit a ukládala si ji každé druhé úterý v měsíci na osobní konto. Snila o tom, že se jednou vdá jako bohatá žena. Tak to u nich doma vždycky bylo zvykem. Majetky se mají množit, nikoli dělit.

Přes žaluzie v kuchyni právě pozorovala plovoucího muže, jak dokončuje dnešní třetí kolo. Naučila se ho mít svým způsobem ráda. Jeho zvyky, úsečný způsob komunikace, a hlavně chuť k jídlu. Byl jídlem posedlý, a když mu něco zůstalo ležet v žaludku, dokázal být hodně nevrlý.

Teď na něj čekalo příjemně vychlazené plné španělské bílé víno Cantosán Fermentado en Barrica 2008 a k tomu dva tácy tapas. Jednohubek s gorgonzolou, iberskou šunkou, nakládanými papričkami a horou křepelčích vajíček na nejrůznější způsoby. Muž si z vína vždy udělal nejprve střík s perlivou vodou a postupně vody ubíral, až měl nakonec poslední dvě deci jen čisté víno. Tou dobou už bylo zpravidla všechno jídlo přesunuto do jeho žaludku velikosti stellarátoru Wendelstein 7-X. Mirka u něho pokaždé seděla, dívala se, jak mu chutná. To byla další z jejích povinností.

Ani dnes tomu nebylo jinak. Když se muž po půlhodině soustředěného přežvykování odvalil do klimatizované ložnice, aby si chvíli četl, jak říkal